

Merel 1: Wen er maar aan

Volgens mijn broer is groep acht het leukste jaar van de basisschool. Dat zegt hij waarschijnlijk alleen omdat hij de jaren daarvoor allang vergeten is. Tot nu toe vind ik het helemaal niks. Wat is er nou leuk aan het laatste schooljaar met je vertrouwde klas? Wat nou als ik mijn vriendinnen nooit meer zie? Mijn broer spreekt ook niemand meer van de basisschool. Volgens hem hoort dat erbij. Je gaat naar andere scholen en maakt nieuwe vrienden. Leuk voor hem. Ik heb geen zin in nieuwe vrienden. Het is toch goed zoals het is? Waarom zou je iets veranderen dat werkt? Ik snap heus wel dat het leven doorgaat en dat we vooruit moeten. En nee, ik wil mijn hele leven echt niet op de basisschool blijven hangen. Maar groep acht betekent ook de eindmusical... en dát is wel de laatste plek waar je mij gelukkig ziet.

Serius, zie je het al voor je? Ik op een podium, zingend met van die domme liedjes die klinken alsof ze geschreven zijn door tekstschrijvers die nergens anders aan de bak komen. Nee, bedankt. De enige keer dat ik een musical leuk vond, was toen de beste vriend van mijn broer van het podium viel omdat hij over een microfoonkabel struikelde. Dát was pas entertainment. Ik weet nog niet hoe, maar ik zorg dat juf Maaïke zo'n hekel aan me krijgt dat ze me de kleinste rol geeft. Het liefst zonder tekst. Desnoods speel ik een boom, zolang er de dag erna maar geen filmpjes in de familie-app belanden, ben ik blij. Mijn tantes gaan dan weer los met opmerkingen over hoe schattig ik ben. Juist als ik voor schut sta op een podium. Hou op zeg. Ik ben allang niet meer schattig.

Het is twintig over acht. Bijna de hele klas is er al, klaar voor het begin van het einde: de allereerste dag in groep acht. Er is nog geen indeling, dus zit ik achterin. Hoe verder je van de juf af zit, hoe minder je hoeft op te letten, zodat er meer tijd overblijft om te kletsen met je beste vriendin. Waar blijft ze trouwens? Ze is nooit zo laat, en ze woont letterlijk naast de school. Ook die verschrikkelijke juf Maaïke is er nog niet. Ze is de schrik van elke klas. De grootste angst van ieder kind. Ze was in groep zes heel even onze juf. Dertien schooldagen om precies te zijn. Dat waren er dertien te veel. Humor, plezier of zelfs een glimlach staat niet in haar woordenboek. Als alle ellende in de wereld een gezicht zou hebben, dan zou dat het gezicht van juf Maaïke zijn.

De deur van het klaslokaal wordt met een knal opengetrapt door een lichtblauwe hardloopschoen. 'Goedemorgen groep acht! Zijn we compleet?' vraagt de onbekende man die met zijn kartonnen koffiebeker het lokaal binnenkomt.

'Waar is juf Maaïke?' vraagt Noud, die zoals altijd weer vrijwillig helemaal vooraan in de klas zit. Niet zodat de juf hem dan in de gaten kan houden, maar om de perfecte leerling uit te hangen. Dat denk ik tenminste. Misschien is hij zo braaf en onschuldig dat hij niet eens doorheeft hoe slijmerig hij overkomt.

'Juf Maaïke is weg en komt ook niet meer terug. Ik vervang haar dit schooljaar,' zegt de nieuwe meester opvallend enthousiast. Dit is het beste nieuws dat ik gehoord heb sinds Maxime voor de vakantie verhuisde. Er was niemand in de klas die ik irritanter vond dan zij. Ik zal je de details voor nu besparen. De klas redt het in ieder geval prima zonder haar. Ik ben nu toch wel benieuwd wat er dan met juf Maaïke is gebeurd. Ze leek voor de zomervakantie helemaal klaar om ons een hels jaar te bezorgen.

‘Waarom is ze er dan niet?’ vraag ik brutaal.

‘Geen idee,’ zegt hij. ‘Ik vind het niet erg. Wat een heks was dat. Niet tegen je ouders zeggen dat ik dat gezegd heb.’ Hij is nu al mijn favoriet, ook al weet ik nog niet eens hoe hij heet. Misschien valt groep acht dan toch nog mee. Nu vraag ik me wel af waar Emma blijft. Ze is nooit zo laat. Gisteren vertelde ze nog dat ze er zóveel zin in had. Ik kon al niet begrijpen waarom, maar dat terzijde.

‘Emma moet nog komen,’ vertel ik terwijl ik als enige nog naast een lege stoel zit.

De meester kijkt op de lijst die op zijn volle bureau ligt. ‘Ik zie hier geen Emma op de lijst. Volgens mij missen we alleen Maxime nog, dan zijn we compleet en kunnen we beginnen,’ zegt de meester.

‘Hoezo Maxime? Ze zit niet meer bij ons op school. Ze is voor de vakantie verhuisd,’ zegt Lauren, een vriendin van mij en een van de vele vijanden van Maxime. Precies op dat moment komt mijn grootste nachtmerrie binnen. Het is Maxime.

‘Hallootjes, daar ben ik weer! Werd ik al gemist?’ vraagt Maxime sarcastisch. In de klas wordt er niet erg enthousiast gereageerd op haar komst. Maxime is precies een jaar ouder dan ik. Dat weet ik omdat we op dezelfde dag jarig zijn en ze in groep zes is blijven zitten. Sindsdien is de gezelligheid in de klas ver te zoeken. Maxime vindt het leuk om overal haar mening over te geven. Vooral over de dingen die ik doe. Dat kind is nooit tevreden, ze heeft altijd wat te zeuren. Haar ouders hebben geld zat en zitten altijd in het buitenland voor hun werk. Ik heb een keer tegen haar gezegd dat ze geen opvoeding heeft gehad. Daarna lag mijn gymtas op het dak van de school. Die is pas tijdens het Sinterklaasfeest